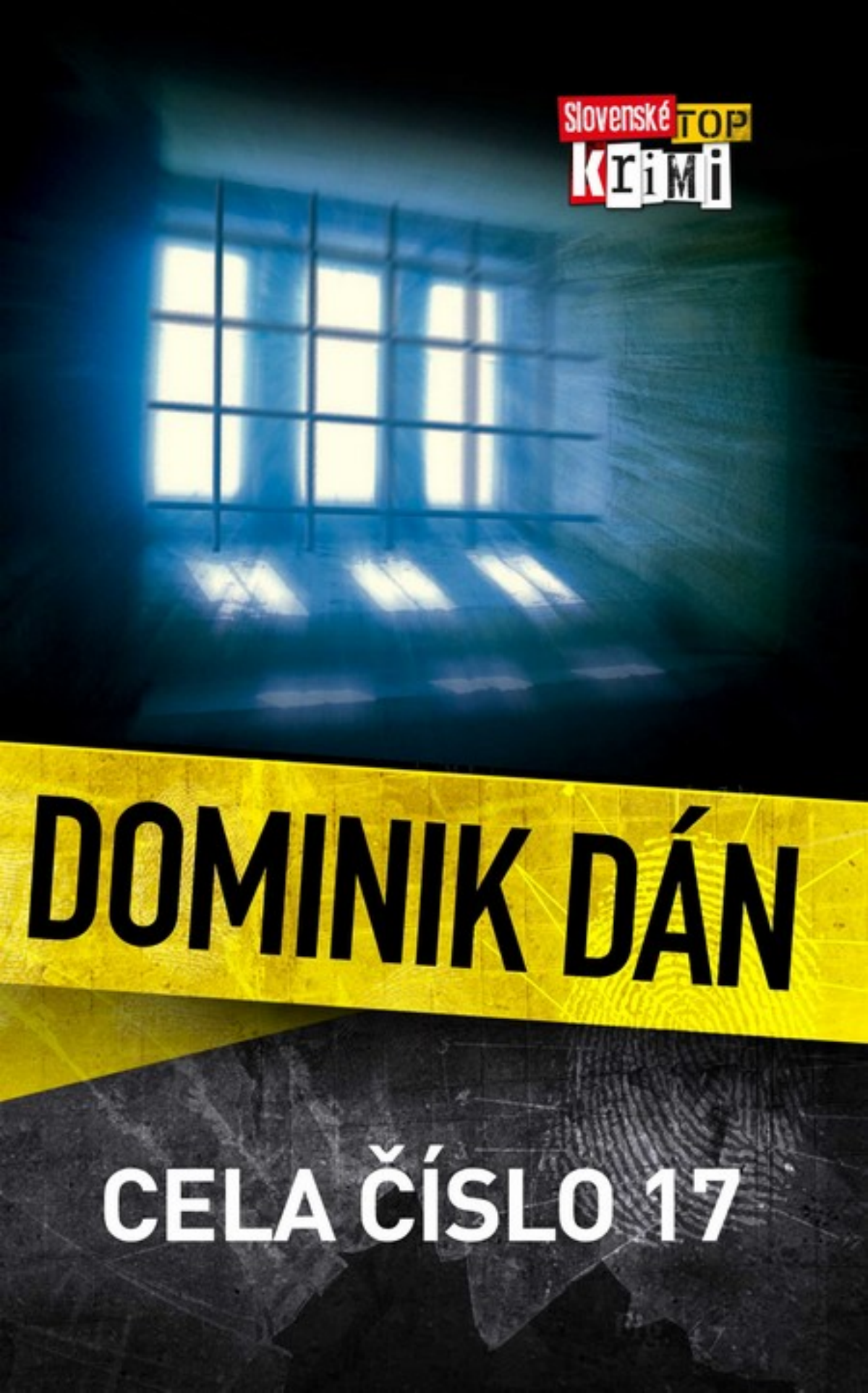

Slovenské **TOP**
Krimi

DOMINIK DÁN

CELA ČÍSLO 17

CELA ČÍSLO 17

DENNÍK
DOBRÉHO
DETEKTÍVA

Dominik Dán

CELA ČÍSLO 17

slovar

Text © Dominik Dán 2007
Slovak Edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2007

ISBN 978-80-8085-355-6

*Mesto, príbeh a všetky osoby v tejto knihe sú
vymyslené a akákoľvek podobnosť so skutočnými
udalosťami je čisto náhodná, hoci sa môžu
niekomu zdať akési povedomé...*

Vitia erunt, donec homines.

(Dokiaľ budú ľudia, budú aj chyby.)
Tacitus

Venujem neteri Monike a synovcovi Lukášovi.

*Za odborné rady a neoceniteľnú pomoc ďakujem
profesionálnemu znalcovi väzenských pomerov
Teodorovi Matúsovi.*

*Za odborné konzultácie ďakujem MUDr. Ivete Čiernej,
Mgr. Martine Móricovej a MUDr. Dušanovi Rapošovi, CSc.*

1

SEPTEMBER 1994

Nebolo to ľahké, ale vykročil. Prvý krok do neznáma. Bolel... ale inú možnosť nemal. Psychológ mu povedal, že si na to bude musieť zvyknúť. Na stratu voľby, na stratu... možností. Už nebudú. Jednoducho už nebudú... Odteraz mu budúcnosť budú diktovať. Prikazovať. Povoľovať. Veliť.

Bude to vraj čudné a nepochopiteľné, preňho zvlášť, ale inú možnosť mať nebude. Bude musieť poslúchať. No a?

Aj tak to vždy robil...

Poslúchal ju.

Prekročil prah dverí. Pupočnú šnúru s doterajším životom prestrihli masívne ocelové dvere. Šedé, hnusné, ako by lepkavé. Natreté boli už dávno, ale stále vyzerali ako lepkavé. Zabuchli sa a prestrihli... Ako vo filme Abyss.

Priepasť.

Naozaj do nej vstúpil a ocitol sa medzi nimi. Medzi mužmi. Urobil ešte krok vpred a podvedome sa trochu prehol v páse, aby ho šedá farba neumazala na chrbte. V zámke zaštrngotal kľúč a vzdalujúce sa kroky pomaly tíchli. Ostal v tom namočený úplne sám...

Masívne ocelové dvere sa za mnou zabuchli a ostal som sám.

Niekoľko ich natrel na šedo. Farieb je veľa, iba dúha ich pozná sedem a vraj sa dajú aj miešať, ale asi nebolo nikoho, kto by sa unúval. Tieto stačilo na šedo. Hnusná šedá... olejová, lesklá a odporne slizká. Neskôr som našiel odvahu... obzrel sa a skúsil. Neboli slizké, iba sa tak hlúpo leskli. Na dotyk chladili. Neskôr... som našiel odvahu... aj na iné veci, a tie boli slizké a hnusné a... musel som... ale až neskôr...

V prvý deň som iba cível. Nenašiel som odvahu ani si nahlas uprdnúť. Báľ som sa otvoriť zadok. Vonku, keď sme sedeli s chalanmi na pive a občas sa reč zvrťla na niekoho v base, počul som všelijaké reči... rozprávky... bájky... vraj sa tam trtkajú do zadku a žerú šalát aj s húsenicami, aby mali proteíny, a trčia celé dni v tme na samotke za trest, ak sa pobijú, a bachari ich trýznia a bijú na každom kroku a... tak to ukazovali v amerických filmoch, tak to asi bude pravda! Alebo u nás je to úplne iné? Bude to úplne iné?

Obyčajné ocelové dvere, ale... ak sa raz zavrú...

Raz si vonku, potom si vnútri.

Raz som bol vonku. Bolo to... fajn. Bolo to normálne, lebo každý je aspoň raz vonku. Užíval som si ako každý normálny človek a ani som nevedel... ani som netušil, že je to normálne, že si užívam a že to tak mám vnímať. Že je to úplne normálne! A... že si to mám vážiť. Až kým sa normálny život neskončil.

Kedy sa to zmenilo? Kedy sa mi ten skurvený život vymkol z rúk? Bolo to na Vianoce v roku 1993. Prišli si po mňa...

„Vitaj, inteligent...“ zahrmel a pomaly vstal zo spodnej postele. Bol veľký a... bol tu doma. Preto ho privítal ako prvý. Tričko bolo kedysi biele a modré tepláky si z frajeriny otrhal skoro až ku kolenám. Ruky vopchal do vreciek.

„Spíš tu hore...“ a mykol hlavou strihanou nakrátko, ale zapadol do partie, lebo všetci ju tak mali.

„Dobrý deň... volám sa Kamil Puskailer...“ skúsil to slušne, ale rozrehotali sa.

Chlap v tričku pokročil, akoby mu chcel pomôcť s batohom, ale nezohol sa preň. Ani nevytiahol ruky z vreciek. Iba ostal stáť pol metra od neho a pokýval hlavou.

„Kamil... hovoríš... a... Puska... Puska... Pusinka... no... uvidíme...“

„Puskailer...“ opravil ho, ale bolo im to jedno. Rehotali sa ďalej, akoby práve povedal jeden z najlepších vtipov, aké počuli za posledných päť, možno desať rokov.

Mykol ramenom a jedna ruka mu vyletela.

„Tak... vitaj... inteligent...“ zahulákal.

Zelenáč sa reflexívne prehol v páse, lebo ruka uvítacieho výboru sa nebezpečne prudko vymrštila k žalúdku. Bola to iba finta. Zatiaľ žiadny úder nehrozil, tak mu podal svoju, lebo mal dobré vychovanie a vedel, čo sa sluší. Muž v tričku ju stisol a nováčik sa chcel uhnúť a venovať

sa batohu pri nohách, ale muž nepustil. Naopak, pritvrdil. Stisk umocnil úklonom a začalo to bolieť. Musel sa predkloniť aj on, inak by mu zlomil zápästie. Všetci sa rehotali. Bavili sa. Muž v tričku sa mu tvrdo zahľadel do očí. Kamil od advokáta vedel, že opätovať pohľad znamená výzvu, a tak ho radšej sklopil. Muž v tričku bol spokojný a roztrasenú ruku pustil. Potvrdil si dominanciu a nadvládu nad novým samcom v tlupe. Všetci to videli a presne o to išlo. Všetkým musí byť jasné kto je víťaz. Viac nebolo treba. Zatiaľ...

Gorily v hmle.

„Môžeš mi hovoriť Gusto... neskôr, keď budeš dobrý chlapec... Gogo... ale až neskôr. Zatiaľ... pre teba Gusto!“

„Puskai... vlastne Kamil...“ zašomral a ubolenú dlaň zovrel v päšť, ale iba preto, aby rozhybal prsty. Nič zlé tým nemyslel. Ani nemohol.

Nemyslel. Za posledných deväť mesiacov toho bolo na neho dosť. Dosť aj na vola, nie na obyčajného človeka. Už nemyslel, nevládal. Nechal sa unášať udalosťami a nevzdoroval.

Spočiatku sa bránil a veril, že spravodlivosti bude učinené zadosť a on bude očistený a oslobodený! Najal si advokáta, jedného z najlepších, zaplatil mu polovicu svojho majetku a druhú bol ochotný dať tiež, ale... akosi sa to počas súdneho procesu začalo komplikovať a... tá slepá krava ukázala napokon mečom naňho a váhy sa pohli...

Zohol sa pre batoh pri nohách a zostal stáť. Akoby sa bál vojsť do uličky medzi posteľe. Chalan na spodnej to zbadal a rezko vyskočil na rovné nohy. Tintítka, skaderuka-skadenoha, žlté strnisko namiesto vlasov a dlhé odstávajúce uši. Oči svetlomodré, vytreštené a leskli sa čerstvou rosou. Stále. Kamil si predstavil na jeho veľkej guľatej hlave špicatú čiapku od Disneyho a krpátý Kýblik by bol hotový.

Aj on si dal ruky do vreciek a aj on mal tepláky otrhané až ku kolenám. Aj on k nemu pristúpil na pol metra a aj on mu povedal...

„Spíš tu hore...“ a mykol hlavou. „Môžeš mi hovoriť Jožo... neskôr, keď budeš dobrý chlapec... Scink... ale až neskôr. Zatiaľ... pre teba Jožo!“

Podal mu ruku a Kamil ju prijal. Jožo nestisol, možno aj chcel, alebo si myslel, že to už urobil, ale po predošlej kú-

re to Kamilovi pripadalo ako nič. Dlane sa odlepili tak rýchlo, ako sa spojili, a ani na jednom to nezanechalo dojem. Jožo sa zvalil späť na posteľ, ruky zopál za hlavou a čakal, čo bude.

Kamil stál pred dverami, v ruke zvieral batoh s vecami, ktoré pred chvíľou nafasoval v sklade a rozpačito čakal.

„Ty nič... Puky?“ spýtal sa Gogo a pomaly si sadol na stoličku pri jedinom stole pod oknom.

„Seriem ho... mu povedzte...“

Muž na hornej posteli sa otočil všetkým chrbtom, zahniezdil sa a hlasno si prdol. Opäť sa pomrivil a pritlačil. Opäť sa podarilo. Na Kamila zavanul pach splodín metabolizmu a zvrátil obočie.

„Fajnový?“ prekvapene sa spýtal Gogo a usmial sa. „Puky, nesar, vadí mu to...“

„Seriem ho... už som povedal... a dajte pokoj...“ zašomral Puky a snažil sa zadriemať. Ruku mu nepodal. Veľký modrý zadok musel Kamilovi zatiaľ stačiť.

Gogo si prehodil nohu cez nohu a ukázal na zelené skrinky na stene oproti. „Tam máš skrinku, tá hore je tvoja... vybal' sa!“

Kamil konečne vykročil. Zdalo sa mu, že zažíva dejá vu...

Raz, ako malý chlapec, bol v pionierskom tábore. Dobral antibiotiká pre nezmyselný kašeľ a zmeškal autobus. Otec ho odviezol autom o dva dni neskôr. Všetci tam už boli. Čudný pocit, prísť neskôr, keď sú už všetci tam.

Chalani na izbe sa už poznali po mene a za dva dni vznikli prvé priateľstvá na celý život.

„Ty si čo zač?“ privítal ho veľký tlstý chalán s chlebom v ruke. Mal ho až do skončenia tábora. Inak si ho nikto nezapamätal, iba ako pažravého Peťa s kusom masťného chleba v ruke.

„Kamil Puskailer... čaute... chalani...“

„Puska... puska... pusinka... budeš Pusinka, dobre?“ navrhol veľký s chlebom.

„Ja som Kamil...“

„Tak čau... Pusinka...“ a dostal asi prvú ozajstnú ranu v živote. Nebolela. Iba ho postrčila o kus dopredu. Rame no znesie veľa. Ruky si vtedy nepodávali.

„Tam máš skrinku, tá hore je tvoja... vybaľ sa a tam... hore je tvoja posteľ... mne hovoria Peťo a chalanov o chvíľu spoznáš... hrajú futbal, turnaj... ja nehrám... nechce sa mi...“ a odhryzol si poriadny kus, lebo naprázdno mlel už dosť dlho.

Kamil mal v hrdle úzko a cítil chuť plaču, ale zaťal sa a vydržal. Nechcel tam ísť, to otec, vraj podnik, Mäsokombinát, to dáva skoro zadarmo, oplatí sa, za tri stovky aj so stravou! Učiteľ matematiky organizoval v tom čase cez obvodnú pioniersku organizáciu letný seminár matematiky a fyziky... zadarmo, lebo každý spal doma a schádzali sa vždy ráno o ôsmej v klubovni ich zédeesky a maslový chlieb so salámou bol povinný, kto by im cez prázdniny varil!? Maslový chlieb so salámou vtedy trinásťročnému galganovi stačil až do večera.

Rok predtým cez prázdniny im učiteľ vysvetlil princíp maticových počtov a ako uplatniť derivácie v praktickej geometrii a... tento rok vraj určite pochopia aj integrály...

Nebolo ich veľa. Z celého okresu ich chodilo sotva pätnásť, ale vedeli prečo a bavilo ich to. Zvláštna partia... Cez prázdniny, keď každý normálny hral futbal alebo vylihoval pri vode, oni počítali príklady a... tvárili sa náramne spokojne. Lebo boli. Ale ten rok otec rozhodol, že pôjde do pionierskeho tábora, a tak sa namiesto s integrálmi stretol s tlstým nenažraným Peťom a chalanmi, čo sa vedeli iba biť a fajčiť za chatkami a klamať vedúcim a...

Bola tam aj Julka.

Júlia Baková. Už ôsmačka. Veľká slečna. Jej otec bol tiež mäsiar. Otcov kamarát. Júlia so žltými vlasmi. Jediný svetlý bod podaromnici premrhaných troch týždňov. Veľmi svetlý bod. Jej vlasy svietili aj v tme. A oči... mala modré. A provokačne rozopnutú blúzu jej vydúvali veľké štrnásťročné špice a Kamil si až teraz uvedomil, že okrem derivácií a integrálov sa s rovesníkmi... alebo s rovesníčkami dá debatovať aj o niečom inom.

Za chatkami tiekol potok. Za ním lúčka a les. Za potok sa už nesmelo, to im povedali vedúci hneď pri nástupe do tábora. Lenže každý večer sa vedúci zašili do jednej z chatiek a ožrali sa pod obraz boží. A okrem toho, Kamil na otvorení tábora nebol a o zákaze nevedel, tak čo!?

Julka ho objavila asi o dva dni po oneskorenom príchode. Hrali futbal a jemu to išlo. Kamil bol šikovný chalan.

Kombinácia integrálov a ostrej kľučky vpravo s nekompromisnou strelou na bránku. To bol Kamil. Dal dva góly a bol hrdina zápasu. Vyhrali. Večer s Julkou prešli potok, zakopli o dve maloleté dvojice, ospravedlnili sa a našli si svoj flek.

Rozopla mu zips na rifliach a spýtala sa ho, či niečo má.

„Čo?“

„Ty si... odkiaľ... prišiel?! Gumu!“

„Gu... mu?“

„Tak... prsty! Zase! Ukáž!“

Lahla si, rozopla si nohavice a stiahla ich k členkom. Palcami sa zaprela do nohavičiek a tiež putovali dole. Lačne chňapla po jeho ruke a nežne ho upozornila.

„Iba dva... ty... Kamilisko... Kamilkovitý... víťazný strelec... namyslený...“

Oči sa im stretli a aj napriek tme to postrehla.

„Ty... si ešte nebol?!“

„Kde?... nie... asi nie... ja neviem...“ habkal a vyschlo mu v hrdle.

„S babou!“

„Nie!“ sípal a musel si odkašľať.

„Tak daj sem... tie prsty! Potom ja. Neboj! Nechaj to na mňa, ja ťa to naučím... tak neboj! Hovorím ti... daj sem tie prsty...!“

Kamil Puskailer otvoril plechovú skrinku a prstami prešiel po polici. Aj vtedy, v pionierskom tábore to spravil, a keď zistil, v akom je stave, kusom toaletného papiera vyutieral napadaný prach. Tlstý Peťo vyprskol a neveriaco pokrútil hlavou.

„Si na hlavu!? Utierať police... šátne!?“

Kamil neznášal prach. Od malička. Ani mama ani otec nemali nikdy dôvod pokarhať ho za bordel v izbe. Neznášal neporiadok a... prach.

Táto nemala kedy zapadať prachom. Veci sa v nej menili rýchlosťou odsedených rokov a nikdy nezívava prázdnotou príliš dlho. Podnájomníkov bolo vždy dosť. A ďalší čakali v súdnej sieni a vo väzbe...

Kamil vyložil uterák, tričko, zubnú kefku... Gogo ho pozoroval a každý pohyb odsúhlasil nenápadným kývnutím hlavy. Scink vyvalený na posteli iba čakal a vetril svoju príležitosť. Puky ich mal na háku a podarilo sa mu dvakrát za sebou kovovo zachrápať.

Kamil poskladal plátený vak na precízny štvorec a položil ho na úhladne zloženú kôpku. Zavrel plechové dvierka a podvedome hľadal očká na visiaku zámku. Jedno bolo vykrivené a chvíľu sa s ním mordoval, ale našťastie mu advokát kúpil zámku s veľkými oblúkmi. Visiaca zámka. Najdôležitejšia vec na svete. Vo svete, v ktorom sa už skoro rok pohyboval. Vonku možno smiešny kus kovu, ale tu... najdôležitejšia vec na svete! Symbol súkromia a nedotknuteľnosti. Inak sa súkromie vážňov obmedzuje iba na ich hlavy. Tam môžu mať vlastné myšlienky, vlastné spomienky, vlastné plány do budúcnosti... ale ostatné veci sú vecou verejnou. Res publica. Rozpačito pokrčil ramenami a ešte raz pritlačil plechové dvierka. Konečne zapadli. Teraz už aj on mal kus svojho sveta.

Gogo sa chápavo usmial. Potom zvažnel.

„A... cigy?“

„Prosím?“

„Cigarety... kde máš?“

„Ja nefajčím!“

„... si myslíš... alebo dúfaš...“ škodoradostne sa zarehoval a pozrel na Scinka. Ten pochopil, že sa má smiať a zašklábil sa tiež.

„... si myslíš...“ pritakal šéfovi.

„Pusinka, zapamätaj si,“ pokračoval Gogo vážnym tónom kantora, „tu majú cigarety iný význam, než tam vonku. Tu sú platidlom. Kúpiš si za ne, čo len chceš, alebo... čo práve potrebuješ, napríklad kamarátstvo kamarátov na cimre...“ opäť pozrel na Scinka a ten úplne vážne prikývol, akoby rozumel, „... alebo pokojnú prvú noc... aj druhú, ak treba... alebo dobrú radu do budúcnosti...“ Gogo si zašiel dlhým nechtom medzi zuby a teatrálné cmukol, „... takže si mi dlžný prvých päť za prvú prednášku.“

Scink závistlivo vyvalil oči. Kamil pochopil, že cena bola vysoko premrštená a urobil prvú chybu.

„Dve...“

Gogo vstal a vrazil mu na solár. Kamil sa zlomil v páse, odletel k stene a zadkom do nej vrazil tak silno, až ho vystrelo. Pomaly sa zosunul na zem. V podrepe zalapal po dychu, prekonal mdloby a prehltol záplavu slín. Silou vôle potlačil vracanie.

„Päť,“ povedal pokojne Gogo a sadol si. Zašmátral vo vrecku a vybral balíček. Ledabolo ho hodil na stôl. Prstom prepočítal pár vyčnievajúcich filtrov.

„Skoro celé... pre teba za päťdesiat. Ja viem, vonku idú po dvacke, ale... pre teba za päťdesiat. Peniaze máš, nie?“

Kamil ťažko vstal a tackavo prešiel ku skrinke. Založil vo vrecku rozgajdaných erárnych teplákov a vybral zväzok kľúčov. Z náprsného vrecka vzorovo uloženej koše vybral bankovku. Podal ju Gogovi. Ten ju vzal, privoňal, usmial sa a frčkou mu prihral cigarety. Kamil ohmatal balíček a zistil, že ich je tam sotva polovica. Opatrne si ich schoval do vrecka ku kľúčom.

„Päť!“ Gogo ťukol prstom do stola a výhražne vzhliadol. Kamil nemotorne vylovil škatuľku a odrátal päť. Gogo si koristiť unudene poukladal na stôl. Kamil stál a balíček cigariet zvieral v ubolenej ruke.

„Daj...“ Gogo natiahol ruku. Kamil mu podal zvyšné cigarety.

„Dva... štyri... šesť... sedem! A... za toto dnes môžeš pokojne spinkať. Prvá noc na cele. To je ako svadobná noc, né...!?“ a naklonil sa, aby videl na Scinka zašitého na spodnej posteli.

„Jasnačka... né!?“ pritakal radostne Scink a zaškľabil sa od ucha k uchu, lebo to bol dobrý fór.

„... do poľnoci... spinkať...“ dodal Gogo a prestal si ho všímať. Prepočítaval cigarety a zhŕňal ich na kopu.

Okno bolo kúsok od stola v rohu cely a Kamil k nemu ustráchané podišiel. Masíroval si brucho a pretože ho opäť premáhali mdloby, oprel si čelo o kovovú mrežu. Príjemne chladila. Cez narezané drôtené sklo poukladané ako žalúzie videl bielym štrkom vysypaný chodník a dve lavičky. Aspoň že tie natreli na žltó. Príjemná zmena. Väzenský dvor. Približne takto ho ukazovali vo filmoch o mukloch a približne takto ho teraz videl on naživo. Hore sa pozeráť nedalo, žalúzie z drôteného skla bránili vo výhlade. Veľmi sa mu zažiadalo pozrieť hore... vidieť kúsok modrej... blankytne modrej a mohol by byť aj biely chuchvalec pohodený v niektorom rohu okna... ale hore jednoducho nedovidel.

Kamil sa iba pohodlne oprel o chladivú mrežu a civel na žltú lavičku.

Kedy sa to zmenilo? Kedy sa mi ten skurvený život vymkol z rúk? Bolo to na Vianoce v roku 1993. Prišli si po mňa...

Ale to bolo už dávno. Deväť mesiacov. Iba deväť? A... tak dávno... Prežil som tu v base už jeden celý život, a pritom iba deväť mesiacov! Einstein mal pravdu. Čas môže byť niekedy veľmi relatívny. Viem spočítať kde-aký integrál, maticové zostavy, diferenciálne rovnice, Fourierove rady... viem spočítať všetko na svete, ale relativitu času som nebol schopný pochopiť nikdy. Stále mi k dokonalosti poznania chýbal malý krôčik, taký malý, posledný, ktorým sa uzatvára poznávanie a začína poznanie. Myslím, že za posledných deväť mesiacov som ten magický krôčik urobil. Už nemusím spoznávať, už viem...

Tak kedy sa to zmenilo? Kedy sa mi ten môj pohodový, bezproblémový život vymkol z rúk? Bolo to na Vianoce v roku 1993? Nie... bolo to... oveľa skôr. V deň, keď som ju spoznal.

Boli sme spolu v pionierskom tábore. Nechcel som tam ísť, ale otec povedal, že sa to za tých pár stovák oplatí a aspoň budú mať tri týždne odo mňa pokoj. Ja som chcel ísť opäť do matematicko-fyzikálneho krúžku, ale toho roku otec rozhodol inak. Ja som chcel ísť... aj som mu to povedal. Keď sa mi prestala točiť hlava a zmizli hviezdčky, súhlasil som. Mama... ma iba smutne pohladila po vlasoch a žmurkla na mňa, aby som nereptal a nenazlostil otca, lebo keď sa naozaj nazlostí...

Otec bol mäsiar. Veľmi silný chlap. Tak... sme sa s mamou snažili ho nenazlostiť. Občas sa nám to aj podarilo...

Išiel som do pionierskeho tábora. Dobrovoľne. Autobus s ostatnými potrestanými som zmeškal, lebo pani doktorka mi na kašeľ predpísala antibiotiká, ale dobral som ich dva dni po začiatku turnusu a otec ma odviezol autom. Veľmi chcel, aby som vypadol z domu, a tak ma radšej odviezol. Celú cestu som počúval prednášku o zbytočnosti vyhodnených peniazoch za benzín a čo liter, to tri koruny v prdeli a... aj by som mu ich dal z našetrených, keby sa otočil a vrátil domov, ale netrúfol som si ho nazlostiť...

Tak sme prišli. Vložil mi kufor a s oddielovým vedúcim si podal ruku a usmievali sa ako starí známi. Asi sa poznali, lebo si tykali, ale v Mäsokombináte sa všetci navzájom poznali, tak som sa tomu ani nečudoval. Ani na otcovu novú Simcu 1300 sa neprišli pozrieť davy, ako to bolo na rodinných oslavách, alebo keď sme prišli... vlastne kamkoľvek sme prišli, otcova bordová Simca 1300 vylákala davy ľudí na obhliadku niečoho, čo bežne mohli vidieť iba... pravdupovediac, ani nemohli vidieť. Do Tu-

zexu sa iba tak hocikto nedostal. Mäsiarske decká nevybehli a nečudovali sa, čo je to za fáro... poväčšinou to mali doma a niekedy aj lepšie... tak nevybehli a nečudovali sa. Otec bol dosť sklamaný. Pobožkal ma na líce... vôbec to nebolelo a odfrčal domov.

Na izbe ma privítal... pamätám sa... taký tlstý chalan, tuším sa volal Peťo... asi Peťo... vlastne, teraz si spomínam, bol to určite Peťo, lebo do konca turnusu sme mu inak nehovorili, iba tlstý Peťo a v jednom kuse mal v ruke chleba alebo rožok a žul a žul a... žul.

Tlstý Peťo. Trochu smrdel. Potom tam bol Igor, na toho sa nedalo zabudnúť. V zadnom vrecku riflí mal zastrčený hrebeň a každých desať minút ho vytiahol a prečesal si vlasy. Žlté. Neľahobarebné a žlté ako... ako... žito, ale ozajstné, uprostred leta. Na ríti mal vyšitú packu rozzúrenej mačky a každému rád vysvetlil, že tie jeho sa volajú Wildcat a že mu ich tato kúpil v Poprade v Tuzexe, lebo tam strýko Stano, otcov brat, robil vedúceho a jedine tam mali tie ozajstné a pravé... čo vozili do Nášho Mesta vraj boli iba šmejdy a kupovali ich iba sedláci z Nášho Mesta. To povedal strýko Stano a ten tomu musel rozumieť, lebo s tým robil a s tatom mali v Poprade jediní modré Fordy Cortina a... tak asi mal pravdu!

Igora štválo, že v pionierskom tábore preplnenom mäsiarskymi deckami jeho rifle nevzbudzovali patričnú pozornosť, ani zďaleka nie takú, akú u nich v škole, kde sa mu vyrovnala iba Iveta, lebo jej tato bol pumpár. Mali rovnaké rifle, a tak začali spolu chodiť. Ale Igor všetkým babám v tábore povedal, že tá krava je teraz ďaleko a že je v podstate voľný a ona nemusí vedieť o všetkom, čo sa v pionierskom tábore šustne a... o dva dni skončil za potokom horeznačky a značkové rifle mal až pri členkoch. Tá krava z Popradu nemusela vedieť o všetkom, čo sa v pionierskom tábore šustlo a šústalo sa toho v pionierskom tábore dosť, takže Igor bol spokojný.

Ja som si zahral futbal. Zle sa mi dýchalo, lebo som iba pár dní pred turnajom dobral antibiotiká, ale aj tak som dal dva góly a vyhrali sme.

Náš učiteľ matematiky bol aj telocvikár a vysvetlil nám, že futbal sa hrá predovšetkým hlavou. Noha sa používa iba ako hokejka v hokeji, ale najdôležitejšie sú oči a rozvážny rozum. Keď ma videl prihrávať kolmé pasy na útočnú trojicu, spýtal sa ma, či si nechcem zahrať v ŠK Slovan Patrónka, kde trénoval starších žiakov, tak som súhlasil. Bol som u športového lekára na

vstupnej prehliadke a potom mi dali registračku. O rok som už bol kapitánom mužstva a postúpili sme do vyššej súťaže, druhá B trieda. Na koncoročnej porade mi predseda klubu odovzdal diplom a vraj postup do vyššej triedy je veľký úspech klubu... nás žiakov a mladší dorast poslali potom domov a starší dorast a muži ostali až do rána a vraj sa ožrali pod obraz boží a aj sa pobili... My sme na druhý deň netrénovali a museli sme upratať zasadačku a aj šatne. Na obkladačkách v sprchách sme umývali krv, tak asi bolo naozaj veselo.

Všetko, čo som sa na tréningoch naučil, som zužitkoval na turnaji a vyhrali sme. Vedúci tábora mi odovzdal diplom, lebo kapitána nášho mužstva pár minút pred koncom zápasu skopli a museli ho aj s výronom odniesť na ošetrovňu. Dostali sme po tatranke. Za prvé miesto. Po turnaji sa vedúci zašili na chatku a dlho nevychádzali. Navečer sa z chatky ozýval vreskot a gitara. Aj sa pobili... nadránom.

Ja som nepil, mne to vtedy ešte nechutilo, ale niektorí chalani z našej izby mali poschovávané fľaše s vínom a neskôr sa potácali ako dospeli... a aj tak šablovali. Asi od cigariet. Ani tie mi nechutili. Nielen vtedy, nikdy, akosi som tomu neprišiel na chuť.

Navečer tábor spustol, chalani na izbe vrešťali, a tak som sa išiel von nadýchať čerstvého vzduchu, lebo niektorí fajčili aj drzo na izbe. Sedel som na schodoch a ona vybehla z dievčenského bloku. Chvilu sme sa iba tak zhovárali, ja som jej povedal, že sa volám Kamil Puskailer a ona mne že sa volá Júlia Baková a že jej všetci hovoria Julka. Prisadla si ku mne a pritlačila sa a vraj mám perfektnú strelu na bránku a hrdinov že má rada a futbalových úplne najradšej... a aj sa trochu chichotala. Aj z nej trochu razilo víno. Ale bola krásna. Také modré oči som ešte nevidel, aj keď sa nenápadne leskli, a vlasy... krásne žlté vlasy...

Potom povedala, že za potok za poslednými chatkami sa nesmie, že to vedúci tábora zakázal hneď v prvý deň na nástupe, a tak ma vzala za ruku a išli sme za potok...

Tak som spoznal svoju manželku Júliu Bakovú, ktorú som po tridsiatich rokoch zavraždil.

Kamil sa iba pohodlne oprel o chladivú mrežu a civel na žltú lavičku.

Dlho. V zámke zarachotil kľúč a služba priniesla večeru. Fazuľovú omáčku a kus fašírky. Aj Puky zliezol z bydlá a najedol sa. Chalani na izbe reptali. Fazuľa. Puky bude

neovládateľný. Znovu sa vyteperil na posteľ a nováčika si ani nevšimol. Nepovedal ani slovo. Keď sa prevracal na druhý bok, hlasno si ulávil. Gogo znechutene pokrútil hlavou a všetkých úplne zbytočne upozornil na katastrofu, čo ich čaká.

„Kurva... to zas bude noc...“

Puky sa zahniezdil a usral si. Už to začínalo. Gogo mal pravdu, ako vždy.

„No... zobák... vyskoč na bydllo...“ Gogo ukázal na posteľ hore nad sebou, „... nech na mňa neprášiš...“

Kamil si natiahol erárnu pyžamu, iba gate, košeľu si nechal a do náprsného vrecka si zo skrinky preložil zväzok bankoviek. Gogo ho pozoroval a usmieval sa. Kamil zaľahol na hornú posteľ.

Prvá noc vo väzení. Vo väzbe ich prespal vyše dvesto-päťdesiat, ale vo väzení... to je niečo iné. Definitívne! Nemohol zaspať. Ozaj ako svadobná. Plná emócií. Trochu iných než svadobná, ale napriek tomu plná... o chvíľu bolo všade cítiť metán a sírovodík.

Zobudil ho mocný úder do ramena.

„Je polnoc...“ zahulákal Gogo a Scink ho zdrapol za nohu. Prudko mykol a Kamil zletel na zem. Ešte sa celkom neprebral a udrel si chrbát aj hlavu. Zadkom dosadol na Gogovu posteľ pod sebou.

„Toto neskúšaj, kamoš...“ zdrapol ho za golier a nasilu ho postavil. „Na moju si nesadaj ani náhodou, inak...!! A je polnoc! Už nemáš predplatené...“

Kamil siahol do náprsného vrecka.

„Koľko?“

„Pade...“

Kamil mu podal bankovku.

„Aj mne!“ prisadil si Scink.

Kamil zaváhal.

„Hovno!“

„Gogo... povedz mu!“ žobronil Scink a zdrapol Kamila za rukáv. Kamil mykol rukou a odsotil ho.

„Ser naňho...“ navrhol spokojný Gogo a zroloval bankovku. Zastrčil si ju do vrecka nohavic a zaľahol. Pohodlne si našuchoril vankúš a ruky zopol za hlavou. Chcel vidieť divadlo.

„Je to na vás...“

Scink zaváhal a znovu zdrapol Kamila za rukáv.

„Pade!“

„Tak to skús...“ povedal pokojne Kamil a vykrútil si rukáv zo zovretia. Tvrdo mu pozrel do očí. Krpec zagánil, nerád, ale predsa uznal porážku a tiež zaľahol.

„Hajzel!... to máš u mňa...“ zašomral a otrčil im chrbát.

Kamil sa vyteperil na posteľ, Gogo sa usmieval, Scink sa ofučal a Puky sa ťahavým dunivým prdom tiež zapojil do debaty.

Prvá noc vo väzení. Rok ich má tristošesťdesiatpäť. A trinásť rokov ich má koľko?

Tak som spoznal svoju manželku Júliu Bakovú, ktorú som po tridsiatich rokoch zavraždil.

Tábor sa skončil a mne sa nechcelo ísť domov. Nechcelo sa mi ísť tam a odrazu sa mi nechcelo ísť domov. Každý večer sme s Julkou chodili za potok. Ešte si spomínam...

Na konci prvého týždňa sme išli na výlet na nejakú zručaninu a do múzea. Bol to iba na múzeum prerobený dedinský dom. Narodil sa tam veľmi známy spisovateľ, aj sme sa o ňom učili na slovenčine, ale meno som už zabudol. Cestou nazad nás autobus odviezol do okresného mestečka a na námestí nám vedúci dali rozchod. Nástup o dve hodiny a nech nikoho ani nenapadne ísť do krčmy! Rozliezli sme sa po námestí a vedúci zapadli do krčmy.

V rohu námestia bola drogéria.

*S košíkom v ruke som si niekoľkokrát prešiel uličku medzi regálmi a vedúcej to už bolo podozrivé a ostala s prekríženými rukami stáť medzi dverami do skladu. Pani v pokladni si ma tiež podozrievalo premeriavala a s vedúcou si občas vymenili veta-
vratné pohľady. Takého neohrabaného zloдея tam asi ešte nemali. Radšej som si do košíka položil zubnú pastu, hoci v skrínke som mal tri. Mamina bola veľmi starostlivá. Pastu som vymenil za leukoplast, bol lacnejší.*

Pán pri pokladni konečne zaplatil, vodu po holení a žiletky si iba tak schoval do vrečka a odišiel. Konečne! Pokladňa ostala prázdna. Keď som sa k nej nesmelo plížil, pokladníčka ma prepaľovala bojovým pohľadom, v ktorom sa zračilo odhodlanie brániť tržbu za každú cenu. Vedúca v bielom plášti sa vo dverách napriamila a zvesila ruky. Pri najmenšom podozrivom pohybe bola pripravená vyštartovať do kancelárie a volať bezpečnosť. Lialo zo mňa ako z dobre narobeného vola.

„Korunu osemdesiat... to je všetko?“

„Pani... pokladnička... prosím vás... a... z týchto modrých... prezervatívov...“

„Tri koruny...“ usmiala sa popod fúzy. Dala mi ich... a akoby sa jej ulavilo.

Mne nie.

„... päť krabičiek...“

„Pätnásť korún...“ a prekvapene povytiahla obočie.

„To je... pre celú izbu...“ vyjachtal som na ospravedlnenie a vybehol som von.

Uff! A je to! Čo si jeden vytrpí, kým si...

V autobuse som sedel vedľa Julky, ako inak? Pritlačila sa ku mne, mocne mi zovrela ruku a zašepkala: „Máš?“

Prikývol som, lebo v hrdle som mal ešte stále prašno.

„Konečne...“ slastne zapriadla a mne pri predstave, čo ma čaká, prišlo nevoľno od žalúdka.

Večer sme zašli na druhú stranu potoka. Stále mi bolo nevoľno. Žalúdok vibroval a tlačil sa nahor. Stiahla si rifle a chcela si lahnúť, potom sa zháčila a zvrátila obočie.

„Aha! Ty si... ešte... nikdy... treba ti pomôcť, že?“ nebol v tom ani náznak výsmechu a trochu ma tým posmelila. Prikývol som a z vrecka vypasovaných riflí som sa snažil vyloviť cennosť najcennejšiu, ale nešlo to! Vrečko akoby bolo odrazu preplnené, niečo sa tam zvnútra tlačilo...

„No!“ nedočkavo si klákla.

Krabička odrazu vystrelila von a roztrasené prsty ju neudržali. Zašuchotala v listí.

„Boha aj s chlapom... nepodareným...! Vlastne... prepáč... to nič... nechaj, ja ju...“ padla na štyri a prehrabovala suché listie. Biely zadok jej svietil v šere ako obrovské oči netvora s hustými fúzmi pod nosom a mne išlo rozdrapiť zips na gatiach!

„Mám!“ zasyčala víťazoslávne a ukázala mi ju, aby som jej veril. „Pozri, ja ti to najprv ukážem a potom už budeš ty sám, dobre? Pozeraj, takto sa do toho fúkne...“ fúkla, „... aby sa vydula špička, potom si ju priložíš... prečo máš ešte gate!? No táák... nehanbi sa, veď som ho už videla, nepamätáš? Dole! Táák... priložíš...“

Ostrými nechtami sa mi dotkla konca... chvíľu som mal pocit, že ma niekto odzadu pichol žeravou ihlicou do mozgu.

„... nikdy nenatáňovať! Pamätaj si, nikdy nenatáňovať, lebo ju roztrhneš! Vždy iba rolovať, takto...“ z palca a ukazováka urobila písmeno O a rolovala.

Prehlo ma v páse a s vytreštenými očami som naplnil balónik až po okraj.

„Prepáč... prosím ťa... ja...”

„No fasa! Táák nič... túto už môžeš vyhodiť! Počkáme chvíľu... potom ty sám...”

Tak som na druhý pokus prišiel o panictvo s Julkou Bakovou, babou, do ktorej som sa zalúbil po prvom prekročení potoka, demarkačnej čiary oddelujúcej chlapcov od mužov. Keď si na to teraz spomínam... občas večer sa to za potokom čerstvými mužmi len tak hmýrilo.

Zalúbil som sa do Julky Bakovej, baby, ktorej by som nikdy v živote nedokázal ublížiť.

Prvá noc vo väzení. Rok ich má tristošesťdesiatpäť. A trinásť rokov ich má koľko?

Skončila sa. Zahúkal klaksón ohlasujúci budíček. Presne o pol šiestej, tak húkal každý pracovný deň.

Kamil od polnoci nezažmúril oka, iba sa triasol a šúchal si ubolený zátylok. Brucho ho ešte bolelo od výchovného zákroku kolegu z prízemí a chrbát... škoda hovoriť. Ten si nemal ako pomasírovať. Ráno privítal ako vykúpenie, hoci podvedome tušil, že deň nebude o nič príjemnejší než noc.

Gogo sa ponáľahoval a otvoril okno. Uvoľnil miesto v uličke medzi posteľami a Kamil mal konečne kam zoskočiť. Vedľa neho dopadol Puky. Prekvapene na Kamila zagánil.

„A... ty si čo zač!?”

„Odsúdený Kamil Puskailer...”

„Vypadni!” a surovo ho nabral ramenom.

Kamil odletel k oknu a len-len že nenabral Goga. Ten sa zvrtol a chcel nasmečovať Kamila späť medzi posteľe, ale zaštrngotal kľúč a dvere sa rozleteli.

„Všetci sú už hore?” zahulákal dozorca a vošiel. Naplo ho. Nedalo sa to vydržať.

„Hovadá... Puky! No si normálny!?”

„Pán dozorca, prečo mu dávate na večeru fazuľu...?” zastonal Gogo a vystrúhal ubolenú grimasu. Scink vyskočil z pelechu až teraz a okamžite šéfovi nabíjal.

„Áno... prečo... pán dozorca?”

„No kvôli vám tu zavedieme jedálny lístok s tromi chodmi, nie? Sypte na umyvárku... tchori...” šomral do-

zorca a štrngal kľúčmi. Očami ledabolo prebehol celu a keď sa uistil, že všetko je v poriadku, zamieril k ďalším dverám.

Kamil si zo skrinky vybral „nádobíčko“, cez rameno prehodil uterák a keď sa pasoval so zámkom, od okna k nemu zavanulo a... odrazu bol prekvapený, akú vôňu môže mať obyčajný vzduch!

Vypotácali sa na chodbu a mľandravo šuchotali papučami. Nevedel kam, a tak nasledoval ostatné holé chrbty. Chlapík vychádzajúci z vedľajšej cely si ho zvedavo premeral.

„Nový?“ a zívot. Pomaly sa pohol k dverám na konci chodby.

„Áno,“ priznal sa Kamil a pridral sa k nemu.

„Koľko?“

„Čoho... rokov?“

„Uhm.“

„Štyridsaťtri...“

„Si dostal...!?“

„Aha... trinásť...“

„Poteš pánboh... slušné...! Za čo?“

„Za... manželku... za... vraždu manželky... ale... som nevinný...“

„Aj ty!? Tak vitaj v klube! Medzi nami sa budeš cítiť ako doma, iných tu ani nestretnieš!“

Kamil rezignovane pokrčil ramenami a iba sa uistil, že nemá zmysel niekoho presviedčať. Za posledný rok mu neveril nikto, ani policajti, ani prokurátor, ani sudca, ani obhajca... hoci ten ku koncu asi áno.

Ani on. A to ho šťvalo najviac. Ani Kamilko. Syna asi zlomili nekonečné výsluchy na polícii a zdĺhavé vysedávanie v súdnej sieni a donekonečna omieľané svedecké výpovede končiace zosmiešňovaním zo strany uvreštaného prokurátora. Behal po súdnej sieni ako odtrhnutý z reťaze, rozhadzoval rukami a donekonečna opakoval: „No čo som hovoril, vážený súd, čo som hovoril!? Bijával ju... nenávidel ju... vyhrážal sa jej... tu to máte z prvej ruky!! Jeho vlastný syn ho usvedčuje!! Napokon ju brutálne zavraždil! No, čo som hovoril!?“

Syn ho z ničoho neusvedčoval. Iba musel pravdivo odpovedať na prokurátorove otázky, lebo bol pod prisahou. A na otázku: „Svedok Puskailer, videli ste, ako otec bije

matku?“ musel povedať tiché „Áno...“, lebo to bola pravda.

Svedok Puskailer ešte ticho dodal: „Ale bolo to iba raz...“, ale to už nikoho nezaujímalo, prokurátora najmenej, hoci aj to bola pravda. Opäť behal po súdnej sieni a vyvreskoval: „No čo som hovoril, vážený súd, čo som hovoril!? Bijával ju... nenávidel ju... vyhrážal sa jej... tu to máte z prvej ruky!! Jeho vlastný syn ho usvedčuje!! No, čo som hovoril!?“

Bola to pravda. Udreľ ju iba raz. Ku koncu manželstva by si zaslúžila aj častejšie... aj každý deň... niekedy aj ráno aj večer, za to, čo mu robila, ale... Kamil bol už raz taký. Nevedel sa hádať, biť už vôbec nie. Vytiahol vysávač a poupratoval po nej celý dom, alebo pustil teplú vodu a dal sa umývať riad. Šetrič rozrážal prúd a ticho ševelil a to ho upokojovalo. Monotónny šum vody alebo hukot vysávača mu umožňovali odletieť od problémov a ponoriť sa do inej sféry a tam, medzi číslami a rovnicami, sa cítil najlepšie.

Kamil ešte raz pokrčil ramenami a vošiel do umyvárky. Na jednej stene bol namontovaný ošarpaný válov a rad zrkadiel, na náprotivnej pár umývadiel a zrkadlo nad každým z nich. Päť vykachličkovaných kabíniek bez závesov cívelo rovno oproti nemu. Zatúžil po sviežej rannej sprche ako za starých čias, ale rázny hlas dozorcú ho prebral do reality.

„Päť minút, banda, ešte... štyri... a zatvárame! Pohyb! Ak ste si nevšimli, už je pondelok! Raňajky a odchod do zamestnania, zadarmo vás tu nikto živiť nebude... pohyb! Tebe treba dať písomnú žiadosť!?“

„Nie... prepáčte...“ a rázne vykročil k voľnému umývadlu.

„Radšej pikuj k válovu, lebo ak ťa tu nájde Ringo, pokaží ti celý týždeň...“ upozornil ho kamarát z vedľajšej cely, ktorý už mal polovicu tváre oholenej. Vedľajšie umývadlo bolo asi jeho a nemusel sa s nikým deliť. Kamil si pozbieral holenie, ale zubnú kefku a pastu nestihol. Ringo už bol tu. Dal mu basistický pozdrav na uvítanie. Čelom ho trafil na koreň nosa. Ako keď ďateľ zbadá výživnú larvu.

Asi na chvíľu omdlel, lebo keď začal vnímať svet, zistil, že je chrbtom opretý o chladivé kachličky a nohy má dokorán ako barová kurva. Hygienické potreby boli v jeho

tesnej blízkosti ako darčeky okolo vianočného stromčeka. Z diaľky k nemu doliehal naliehavý hlas.

„Ringo, ser na to! Je tu prvý deň, ešte nevie, čo sa patrí...!“

„Jebem na neho! K môjmu umývadlu nech sa ani nepriblíži, jasné!“

„Nám áno, ale on je tu nový, tak sa naňho vyser, kým nedostane zácvik!“

„Tak ho zacvič, keď sa ti tak veľmi páči, môžeš mu aj strčiť... na konci lekcie... aj to sa mu zide!“

Chlapi sa rozrehotali. Kamil sa pozviechal a tackajúc sa v predklone sa snažil pozbierať si veci. Vošiel dozorca.

„Čo je to tu!? Ešte... dve... a zatvárame! Pohyb, banda! Ty... čo sa tu moceš... zase ty!! A... prečo ti tečie krv z nosa?!“

Kamarát od umývadla odpovedal za neho.

„Pošmykol sa a spadol... tak nešťastne, na nos! Nič vážne, šéfe! Už sme hotoví... už to bude... nič sa nedeje!“

„Však preto... nech sem nemusím tisíckrát chodiť, banda, oholiť a vypadnúť!“

Keď sa Kamil dotackal k válovu, niektorí už odchádzali. Oholil si iba polovicu tváre a dozorca už skoro zamýkal. Dvakrát sa porezal a naráchlo sa opláchol. Zuby si vyčistiť nestihol.

„Kam mladý, kam!? A válov po tebe umyje kto!?“

Musel sa vrátiť a opláchnuť krv po celej dĺžke žlabu. Tampón z toaletného papiera zatiaľ držal, ale už cítil, že sa nalieva a o chvíľu bude presakovať. Rýchlo pozbieral osobné veci a vypadol. Rachotiace dvere mu skoro privreli uterák na pleci.

Na cele sa nahol nad liatinové miniumývadielko v rohu a vytiahol tampón. Krv sa vyvalila a okamžite postriekala všetko naokolo. Nebolo jej veľa, ale jasnočervená krv v kontraste s bielym smaltom vyvolávala desivý dojem hektolitrov. Nikto si ho ani nevšimol. Všetci mlčky upratovali posteľ, prezliekali sa a zamykali skrinky.

Vodu nepustil. Vedel zo skúsenosti, že ak sa krv zriedi s vodou, zastavuje sa o to horšie. Iba sa nahol a nechal ju odkvapkávať. Minul kilometre toaletáku, ale napokon zhustla a ostala v dierke. Zaštopľoval ju ďalším improvizovaným tampónom. Vtedy vošiel dozorca. Iný, než predtým. Asi kápo, lebo všetci zmeraveli a vystreli sa do po-

zoru. Vystrel sa aj on. Až teraz si všimol, ako vyzerajú jeho spolubývajúci a ako vyzerá on. Chlapi boli hladko oholení, navoňaní, učesaní mokrým hrebeňom, košele vzorne pozapínané až ku krku, plátené nohavice s náznakmi pukov a dole hnedé pracovné poltopánky. Naozaj sa leskli. Dozorca ich všetkých tromfol. Na jeho uniforme nebolo ani smietky, puky na nohaviciach rezali vzduch ako britva a tvár nenechávala nikoho na pochybách, že nie je holená, ale depilovaná.

On bol do pol tela holý v teplákových gatiach a papučiach... a strapatý!! uvedomil si ešte a v tom už stál pred ním. Vysoko zodvihol bradu a horný lem brigadierky sa týčil nad obeťou ako gilotína.

„Mééno samovraha...“ zasyčal dozorca.

„Dokt... Kamil Puskaile... pardo...“

Dozorcova pravačka zasvišťala vzduchom a hrot obušku sa mu zapichol do soláru. Ako letel, stihol sa ešte potknúť o záchodovú mysu za umývadielkom a skončil v rohu hore nohami.

„Vztýýk!“

Časom sa mu to podarilo.

„Idiot. Teraz chvíľu počúvaj...“ hovoril pomaly, hlbokým opovržlivým hlasom, akým sa rozpráva generálny riaditeľ vesmíru s hovnom ropuchy. Veľmi si dal záležať, aby rozdiel bol čitateľný pre každého, „... moje meno je nadporučík Kusý. Pozor! Kúšem! Som veliteľ zmeny! Vyžadujem poriadok, disciplínu a striktné dodržiavanie predpisov a budeme... no... asi nikdy nebudeme, ale nádej umiera posledná, tak ti to predsa len prezradím... ka-ma-rá-ti! Pozri sa, ako vyzerajú tamtie kreatúry. Prečo práve ty vyzeráš ako posledný výkal v tejto stoke stroskotancov, há!?“

„Som sa...“

„Pán veliteľ, nie!!?“

„Pán veliteľ, som sa...“

„A predstavím sa, nie!!?“

„Pán veliteľ, Kamil Puska...“

„Čo Kamil!? Čo Puska!? Snáď si nejaký odsúdený, nie!? Alebo medzi nami dvomi nie je žiadny rozdiel!?“ už reval a staval sa na špičky, hoci od dvoch metrov mu aj tak veľa nechýbalo. Ozrutný vojak, obrovský veliteľ, veľký vodca... a chcel, aby to na ňom bolo vidieť. Neznášal niman-